

opusdei.org

Prelatovo pismo (svibanj 2012.)

Mjesec svibanj uvijek u našu dušu donosi posebnu radost.

9.05.2012.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Mjesec svibanj uvijek u našu dušu donosi posebnu radost. Uskrsnom veselju dodaje se početak tjedana koji su u mnogim narodima posvećeni posebno Blaženoj Djevici Mariji. Kako da se djeca ne bi ispunila radošću kada vide da je majka na

poseban način i još više prisutna?
Vrlo je logično da je to tako. Kao što
je rekao jedan drevni crkveni pisac
Blažena Djevica Marija je za vrijeme
posjeta svetoj Elizabeti „svojim
govorom (...) svojoj rođakinji kao iz
izvora izlila rijeku božanskih darova.
Ustvari tamo gdje dolazi Ona koja je
milosti puna sve se ispunja radošću“.
[1]

Danas bih još jedno želio s vama
prijeći neke od razloga za veselje i
zahvalnost koje nam donosi ovaj peti
mjesec u godini. Već prvog dana, na
blagdan svetoga Josipa Radnika, koji
danas slavimo, trenutak je pravog
gaudium za žene i muškarce koji, kao
i mi trebaju tražiti osobnu svetost i
vršiti apostolat u profesionalnom
radu i u svakodnevnim zadacima.
Sjećam se radosti našega Oca kada se
počeo slaviti ovaj liturgijski
spomendan, jer – kao što je pisao u
jednoj od homilija - ***taj blagdan, koji
je znak kanonizacije božanske***

vrijednosti rada, pokazuje na koji način u Crkvi – u njezinu zajedničkom i javnom životu – odjekuju bitne istine Evandjelja na koje Bog u ovo naše današnje doba želi skrenuti posebnu pozornost.
[2]

Blagdan svetoga Josipa Radnika poziva nas da ne zaboravimo nadnaravnu vrijednost časnoga zanimanja koje se dobro ispunja kao ono koje je kroz mnoge godine obavljao sveti Patrijarh. Kao nezaobilazan uvjet potrebno je ostvariti rad nadnaravnom i ljudskom savršenosti, znači u želji da Bogu damo slavu i služimo bližnjemu, neovisno o društvenom značaju koji mu se pridaje. Koliko puta sam čuo svetoga Josemariju govoriti da božanska vrijednost ljudskog rada ovisi o ljubavi prema Bogu kojom se on ostvaruje i o duhu služenja kojim se počinje i završava!

Koristim ovo pismo kako bih vas zamolio za molitve za 35 đakona Prelature kojima ću za četiri dana udijeliti svećeničko ređenje.

Prethodnih godina svaki pojedini od tih ljudi nastojao se posvećivati i ostvarivati apostolat u okružju svoga svjetovnog zanimanja. Od sada će se svećenički posao za njih pretvoriti – izražavajući to na neki način – u njihovo *zanimanje* kojem će u velikoj radosti posvetiti svaki dnevni sat, jer znaju da su Gospodinova sredstva u primjeni otkupljenja duša. Molimo da oni budu sveti, učeni i radosni svećenici koji su na nadnaravnom području sportski, jer tako je to želio sveti Josemaría: **potpuno svećenici: ni manje ni više, nego potpuno i samo svećenici.**[3]

Drugi razlog radosti za mene je bilo pastoralno putovanje koje sam u tjednu nakon Uskrsa napravio u Kamerun; to je narod koji Crkvi u Africi i cijelom svijetu donosi toliko

nade. Isto tako mi je radost što sam prošlih dana bio u Pamploni prigodom pedesete godišnjice početka Klinike Sveučilišta Navarra. Svih tih godina bezbroj ljudi – liječnika, bolničarki i administrativnog osoblja – posvetili su se bolesnicima u kršćanskom duhu; na tisuće pacijenata je ozdravilo, znali su svoje patnje prikazati Bogu, a neki također i smrt, u uskom zajedništvu s Isusom Kristom na Križu. Zahvaljujem Bogu svom dušom – pridružite mi se u tome također i vi – jer briga svetoga Josemarije za bolesnike, koja je započela u počecima Djela, pa i prije, našla je svoje korito u tom velikom projektu koji je naš Utemeljitelj osobno potaknuo, kao i mnoge druge slične inicijative koje su prošlih godina nastajale u različitim državama.

Ali, kćeri i sinovi moji, mjesec nam svibanj prije svega govori o

neprekidnoj prisutnosti Presvete Djevice na putu Crkve i svakoga kršćanina. Ništa nije logičnije od toga da u slijedećim tjednima nastojimo postignuti više duhovnog i apostolskog ploda.

Na prvom mjestu zadržavam se na vrlo dragom marijanskom običaju: svibanjskom hodočašću. Sutra, 2. svibnja, još je jedna godišnjica kada je sveti Josemaría poduzeo, pošavši godine 1935. u svetište Naše Gospe Sonsoles u pratnji dvojice svojih sinova, i započeo taj marijanski običaj u Djelu. Od tada u kolike smo crkvice i kolika smo svetišta Majke Božje po cijelom svijetu išli pobožno slijedeći korake našega Oca! Molimo ga da pođemo na hodočašće u istoj sabranosti i pouzdanju u našu Majku, u istom apostolskom duhu; a u tu ćemo svrhu pozvati i ponekog prijatelja, kolegu ili rođaka da nas prati na tom djetinjem iskazu ljubavi prema Našoj Gospi.

Sredinom mjeseca slavit ćemo blagdan Gospe Fatimske, kao i godišnjicu devetnice svetoga Josemarije Našoj Gospi Guadalupskoj godine 1970.: dva spomena koji nas moraju potaknuti da budemo pažljivi u trenucima razmatrajuće molitve i usmene molitve, posebno u Krunici koju je trojici malih pastira toliko preporučila Naša Gospa. Budimo u svojim apostolskim nakanama sveto ambiciozni moleći Mariju za Crkvu i Papu; za plodove *Godine vjere* na koju se pripremamo; za obnovu kršćanskoga života u cijelom svijetu.

17. svibnja, koji ove godine pada na Uzašašće Gospodnje, dvadeseta je godišnjica beatifikacije našega Oca. Kako nam lijepu uspomenu na predivnu milost nosi taj datum skupa s uspomenom na blaženog Ivana Pavla II. i predragog don Alvara! Kako je to lijepa prilika za veću zahvalnost Bogu i da uvećamo svoje težnje da slijedimo primjer vjernoga

sredstva koje je Nebo odabralo za
utemeljenje Opusa Dei!

U slijedećim blagdanima ovog
mjeseca možemo izbliza pratiti Našu
Gospu dok se pripremamo za Duhove
koji se ove godine slave u nedjelju,
27. svibnja. Sveti nas je Josemaría
poticao da se tih dana – ili u potonjim
danima - na osoban način zadržimo
u razmatranju desetnice Duhu
Svetom. Od kapitalne je važnosti da
tih dana budemo sasvim blizu Majke
Božje i da od Nje učimo kako
postignuti prisnost s Posvetiteljem
naše duše.

Pred neki tjedan, promatrajući
prisutnost Naše Gospe u Sali
Posljednje večere u Jeruzalemu, s
Apostolima i svetim ženama, u
očekivanju Tješiteljevog dolaska,
Benedikt XVI. je primijetio kako s
**Marijom počinje Isusov zemaljski
život i s Marijom također nastaju
prvi koraci Crkve.**^[4] Bog je htio da

se njegov Sin utjelovi u prečistoj Djevičinoj utrobi i sam Gospodin nam je s Križa dao Nju za Majku. Stoga, kada su se prvi učenici okupili u Sali Posljednje večere u očekivanju obećanog Tješitelja, Presveta Djevica je s njima i „svojim molitvama zaziva dar Duha, koji ju je za navještenja bio osjenio“.[5]

Papa primjećuje da **prisutnost Majke Božje s Jedanaestoricom nakon Uzašašća nije stoga jednostavna povijesna bilješka nečeg što se dogodilo u prošlosti, već je vrlo vrijedan znak, jer s njima dijeli ono što joj je najvrjednije: živa uspomena na Isusa u molitvi; dijeli to poslanje Isusovo: čuva Isusovu uspomenu i tako čuva njegovu prisutnost.**[6]

Nije teško zamisliti da su u vremenu između Uzašašća Gospodnjeg i dolaska Duha Svetoga učenici, pošto su bili uz Isusovu Majku, slušali

njezin živi glas i kao i Ona sačuvali
vrlo pobožno u svom srcu toliko
uspomena: od navještenja
Utjelovljenja do rođenja u
Betlehemu; od tegobnih mjeseci koji
su slijedili nakon Herodova progona
do godina rada i življenja u Nazaretu;
od sretnih vremena propovijedanja i
Gospodinovih čuda za vrijeme
javnoga života do tužnih sati njegove
muke, smrti i pokopa; zatim o radosti
uskrsnuća, pojave u Judeji i Galileji i
zadnjim Učiteljevim poukama... Tim
velikim Marijinim iskustvom Duh
Sveti je pripremao Apostole i ostale
učenike za puninu na Duhove.

Kakva dobra škola je, kćeri i sinovi
moji, bila u sali Posljednje večere! To
je škola molitve u kojoj se Majka
Božja ističe kao neusporediva
učiteljica. ***Učiteljica molitve***,^[7]
rekao je naš Otac; također ***Učiteljica
skrivena i tihe žrtve***.^[8] Tamo
Blažena Djevica Marija ustraje u
slušanju nadahnuća Tješiteljeva i

poučava one prve da u sabranosti molitve slušaju Boga. **Stoga častiti Isusovu Majku u Crkvi znači učiti od Nje kako postati zajednica koja moli: to je jedna od bitnih karakteristika kojima je opisana kršćanska zajednica o kojoj se govori u Djelima apostolskim (usp. Dj 2, 42). Često idemo na molitvu zbog teških situacija, osobnih problema koji nas potiču da se upravimo Gospodinu kako bismo imali svjetlo, utjehu i pomoć. Marija poziva da proširimo dimenziju molitve, da se upravimo Bogu ne samo u potrebi i ne samo kako bismo molili za sebe, već jednoglasno, ustrajno i vjerno, kao „jedno srce i jedna duša“ (Dj 4, 32).**

[9]

To je poslanje koje Blažena Djeвица Marija povjerava onima koji žele biti njezina vjerna djeca: to znači poučavati druge ljude da se u svakom trenutku uprave k Bogu, ne

samo u hitnim potrebama ili u teškim situacijama. ***Nekom je to sve poznato a drugome će se činiti novo; ali svakome će predstavljati poteškoću. Ali dok živim – pisao je sveti Josemaría - neću prestati propovijedati da moramo apsolutno biti ljudi molitve; u svim situacijama i u najrazličitijim prilikama, jer Bog nas nikada ne napušta. Nije kršćanski sjećati se prijateljstva s Bogom samo kao posljednjeg utočišta. Ili čini li vam se možda normalno da mi ljude koje ljubimo, ignoriramo i zaboravljamo: Ne, naravno da ne, oni su nam naprotiv stalno prisutni i naše riječi, želje i misli odnose se na njih. Isto tako mora biti u ophodu s Bogom.***[10]

Tako se on uvijek ponašao prema Presvetoj Djevici. ***Ona moli na Golgoti pokraj križa. To za nju nije ništa novo, uvijek se molila kad je obavljala svakodnevne dužnosti u***

domaćinstvu. Usred zemaljskih stvari ostala je sjedinjena s Bogom. Krist (...) je htio da nas i njegova Majka – najsavršenije stvorenje puno milosti – uvijek potiče da svoje oči upravljamo k Božjoj ljubavi.[11]

Sada s Neba, gdje se nalazi proslavljena tijelom i dušom, Presveta Djevica i dalje je pokraj svakoga pojedinca i doslovno ispunja zadatak koji joj je po osobi svetoga Ivana dao Isus: *ženo, evo ti sina.[12]*

Preporučimo joj svaki trenutak svoga osobnog i crkvenog života – preporuča Benedikt XVI. – među njima i svoj zadnji korak. Marija nam ukazuje na potrebu molitve i da samo s jednom stalnom, unutarnjom vezom, koja je puna ljubavi prema njezinom Sinu možemo izaći iz „svoje kuće“, iz sebe samoga, odlučno, kako bismo stigli do kraja svijeta i svugdje

navijestili Gospodina Isusa, Spasitelja svijeta.[13]

Molimo li *Dominus tecum* iz
Zdravomarijo svaki dan pobožno kao
što je to ponavljao naš Otac? Kako
nastojimo tražiti od Blažene Djevice
Marije da nam pomogne koristiti
darove i plodove Duha Svetoga?

Nastavite biti dobro sjedinjeni s
mojim nakanama koje su u stvari
intenzivna molitva za Crkvu, Papu,
svećenike i redovnike, za svetost
čitavog kršćanskoga puka. Molimo
Duha Svetoga, utječući se Blaženoj
Djevici Mariji da Ona u svima,
pastirima i vjernicima, probudi želju
da u svakom trenutku ispune svetu
Volju Božju.

I pratite me na putovanju koje bih za
nekoliko dana htio napraviti u
Slovačku; i tamo neka se sve više širi
duh Opusa Dei i da se u svakoj
okolini sije ljubav prema Crkvi i želja
za posvećivanjem i posvećivanjem

drugih usred svakodnevnih
zadataka. Ne možete zamisliti kako
uporno je za tu zemlju godine 1968.
molio naš Otac kada je bio pokušaj
oslobađanja od tereta marksizma.

Svom ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. svibnja 2012.

[1] Pseudo Grgur Taumaturg,
Homilija II. o Navještenju.

[2] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*,
br. 52.

[3] Sveti Josemaría, homilija *Svećenik*
uvijeke, 13.4.1973.

[4] Benedikt XVI., govor na općoj
audijenciji, 14.3.2012.

[5] II. vatikanski sabor, Const. dogm.
Lumen gentium, br. 59.

[6] Benedikt XVI., govor na općoj audijenciji, 14.3.2012.

[7] Sveti Josemaría, *Put*, br. 502.

[8] *Isto*, br. 509.

[9] Benedikt XVI., Govor na općoj audijenciji, 14.3.2012.

[10] Sveti Josemaría, *Prijatelji Božji*, br. 247.

[11] *Isto*, br. 241.

[12] *Iv* 19, 26.

[13] Benedikt XVI., govor na općoj audijenciji, 14.3.2012.